

Aysa - Nail
Mükerrem Demir

Tilki Kitap©

www.tilkikitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Genel Yayın Yönetmeni: Oğuz Şahin

Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman

Editör: Gizem Aslan

Son Okuma: Sümeyye Çelik

Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt

Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Eylül 2024, Genel Seri 3995

ISBN: 978-625-6130-08-1

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

AYSA - NAİL

Mükerrem Demir

Aysa, yařanmıř gerçek bir hikâyedir.
Mükerrem Demir'in kaleminden...

ÖN SÖZ

Kabuğum çatlıyor; yavaş yavaş uyanışa geçiyormuşçasına, bir kozalağın kelebeğe dönüşmesi gibi... Derin bir dönüşüm sürecinin eşiğindeyim. Eski benliğim, bir zamanlar sımsıkı sarılmış olan kabuklarım gibi yerini yeniliğe bırakıyor. Kabuklarımı atıyorum, her bir parçanın ardında geride bıraktığım eski benliğimden izler kalıyor. Bu süreç, hem içsel hem de dışsal dünyamda köklü bir değişimin habercisi.

Bu dönüşüm, hayatımın her alanını etkileyen bir değişim dalgası gibi; içsel ve dışsal dünyamda yankılanan bir yeniden doğuş. Eski kabuklarım, bana güvende olduğumu hissettiren ama aynı zamanda beni sınırlayan bir zırh gibi olmuştu. Şimdi bu zırhı parçalayıp yeni bir benliğin tohumlarını ekiyorum. Her bir kabuk parçası, geçmişin anılarını ve deneyimlerini barındırır da artık onları geride bırakma zamanı.

Eski kabuklarım, bana güvende olduğumu hissettiren ama aynı zamanda beni sınırlayan bir zırh gibi olmuştu. Bu zırh, hayatın zorluklarına karşı bir tür koruma sağladı ama aynı zamanda kendimi özgürce ifade etmeme engel teşkil etti. Şimdi, bu koruyucu kabukları parçalayıp yenilenmiş bir benliğin tohumlarını ekiyorum. Bu yeni benlik, geçmişin gölgelerinden sıyrılarak kendimi daha derin ve daha gerçek bir şekilde tanımama olanak sağlıyor.

Dönüşüm sürecim, yalnızca fiziksel bir değişim değil, aynı zamanda ruhsal ve duygusal bir yeniden doğuşu da kapsıyor. Her bir kabuk parçası, geçmişin anılarını, hatıralarını ve deneyimle-

rini barındırsa da artık onları geride bırakma zamanı. Geçmişin yüklerini sırtımdan atarken her bir anı, her bir hatıra, benden ayrılan bir parça gibi hissediliyor. Bu ayrılık, bazen acı verici olabilir ama bu acı, büyümenin ve dönüşümün kaçınılmaz bir parçası. Kendimi bu sürece tamamen teslim ederken huzur ve rahatlama buluyorum.

Bu yeni başlangıç, bana sıfırdan başlamanın, eski yükleri geride bırakmanın ve taze bir bakış açısıyla hayata yeniden adım atmanın kapılarını aralıyor. Her yeni gün, yeni bir fırsat sunuyor; her adım, beni daha da derinleşen bir iç keşfe ve kişisel gelişime doğru yönlendiriyor. Eski benliğimin parçalarını bırakarak doğanın sonsuz döngüsüne uyum sağlıyorum. Doğanın bu döngüsüne uyum sağlamak, benim de dönüşümümün bir parçası hâline geliyor.

Bu dönüşüm süreci, kendimi ve hayatı yeniden keşfetme fırsatını sunuyor. Eski kalıplardan sıyrılarak daha özgür ve daha bütün bir benlik arayışına giriyorum. Kabuklarımı attığım her an, kendi potansiyelime daha yakınlaşıyorum ve gerçek benliğimi bulma yolunda ilerliyorum. Bu süreç, kendime olan inancımı tazeliyor ve kendi gücümü yeniden keşfetmemi sağlıyor. Geçmişin gölgelerinden sıyrılıp taze umutlar ve fırsatlarla dolu bir geleceğe doğru adım atmanın zamanı geldi.

Dönüşümün getirdiği bu yeni başlangıç; sadece kişisel bir yenilenme değil, aynı zamanda yaşamımda daha büyük bir amaç ve anlam arayışına da işaret ediyor. Geçmişin izlerini ve eski alışkanlıkları geride bırakırken kendimi daha güçlü, daha özgür ve daha bilinçli bir şekilde yeniden inşa ediyorum. Bu süreçte yaşadığım her an, hem bir keşif hem de bir öğrenme fırsatı sunuyor. Her adımda, kendi bilgeliğim ve anlayışımı derinleştiriyorum, kendimi daha gerçek ve samimi bir şekilde ifade etmeyi öğreniyorum.

Sonuç olarak; bu dönüşüm süreci, hayatımın her yönünü yeniden şekillendiriyor. Eski benliğimden ayrılırken yeni bir benlik doğuyor. Bu yeni benlik, daha geniş bir perspektif, daha derin bir anlayış ve daha büyük bir özveri ile hayatı karşılamaya hazır. Kabuklarımı attığım bu yolculuk, bana sadece yeni bir başlangıç sunmakla kalmıyor, aynı zamanda kendi potansiyelimi gerçekleştirme fırsatı da veriyor. Şimdi, eskiye veda edip yeniliğe adım atma zamanı. Her şey bu yeni başlangıçla birlikte yeniden şekillenecek ve fırsatlarla dolu bir yaşamın kapıları aralanacak.

Hey dünya! Gözlerimi açıyorum; sana yeni bir bakışla, taptaze bir gözle bakıyorum. Seninle bu yolculuğa adım atmaya hazırım. Bu yeni başlangıç, belki de ikimizin ortak bir serüveni olacak. Sen ve ben, birbirimize uyum sağlayarak, bu bilinmeyen yolculuğun her anını keşfetmeye başlayabiliriz. Artık her şey mümkün, her şey yenilik dolu bir umut taşıyor.

Yeni bir bakış açısıyla seni keşfetmek, senin sunduğun sınırsız olanakları ve fırsatları gözler önüne seriyor. Eskiden alıştığım kalıpların ötesine geçerek taptaze bir merak ve heyecanla sana yaklaşıyorum. Seninle birlikte bilinmeyenlere doğru atacağımız her adım; bana sadece yeni deneyimler kazandırmakla kalmayacak, aynı zamanda içsel olarak büyümeme ve gelişmeme de katkı sağlayacak. Her an, senin sunduğun güzelliklerle dolu bir serüvene dönüşüyor.

Bu yolculukta, seninle uyum içinde hareket ederken kendimi ve seni daha derinlemesine anlamaya çalışacağım. Seninle birlikte geçirdiğim her an, hem bir öğrenme hem de bir keşif fırsatı olacak. Bu yolculuk, geçmişin gölgelerinden sıyrılarak geleceğin parlak ışıklarıyla aydınlanacak. Seninle birlikte, her türlü zorluğu aşmaya ve her türlü güzelliği deneyimlemeye hazırım.

Sana olan bu yeni bakışım, her şeyin yeniden başladığı bir dönemin kapılarını aralıyor. Geçmişin yüklerinden arınarak, kendimi ve seni taze bir bakış açısıyla değerlendirme şansı buluyorum. Bu yeni başlangıç, umut dolu bir geleceğe ve bilinmeyenlerin sunduğu sürprizlere açık bir zihinle adım atmanın getirdiği heyecanı taşıyor. Artık her şey mümkün. Her şey, yenilik dolu bir umut taşıyor. Seninle birlikte, bu yolculuğun her anını keşfederken yaşamın sunduğu tüm güzellikleri ve zenginlikleri daha derinlemesine deneyimleyeceğim.

Bu serüven; sadece bana değil, sana da yeni fırsatlar ve keşifler sunacak. İkimizin ortak serüveni, birbirimizi destekleyerek ve uyum içinde hareket ederek her zorluğu aşmamıza ve her güzelliği birlikte yaşamamıza olanak sağlayacak. Seninle bu yolculuğa çıkmak bana sadece yeni deneyimler kazandırmakla kalmayacak, aynı zamanda bir dönüşüm ve büyüme fırsatı sunacak.

Bu dönüşümün verdiği coşku ve heyecanla, birlikte ilerleyip hayallerimizi gerçeğe dönüştürmek için hazırız. İncitici eski kâlıpları ardımızda bırakıp yeni bir başlangıç yapma zamanı geldi. Yani, şimdi hazırsın. Birlikte bu yolculuğa çıkabiliriz. Başlangıç noktamız burası, geleceğin ise ellerimizde şekillenecek.

Bilemiyorum neden, oysa her şey ufak ufak ekmek kırıntıları misali, bir biriktirme süreci gibi hissettirdi bana. İçimde, doymuşluk duygusunu yaşarken her bir kırıntıyı, her bir küçük anıyı, sanki koca bir dünyayı tek tek mideme sığdırdığımı düşündüm. Her bir parça, kendi başına bir anlam taşıyor ve bu kırıntılardan oluşan mozaikte, varoluşumun derinliklerine dair bir iz buluyordum.

Bu küçük kırıntılar, bana büyük bir doyum ve tatmin getiriyordu. Her biri, hayatımın bir parçasını oluşturuyor, beni besliyordu. Şimdi, bu doyumun getirdiği sessizlikte, derin bir içsel he-

saplaşma yapma ihtiyacı duyuyorum. Artık konuşmak istiyorum. İçimde biriken sözleri, hisleri bir parça daha aldıktan sonra dışa vurmak, paylaşmak, ifade etmek istiyorum.

Bu birikim, bir noktada suskunlukla birleşiyor. Fakat bu sessizlik, birikimin büyüklüğünü de simgeliyor. Bir parça daha aldıktan sonra belki de bu içsel dünyayı daha açık bir şekilde paylaşma zamanı gelecek. Şimdiye kadar biriken her şey, bana sadece bir tatmin değil, aynı zamanda konuşmak için bir fırsat sundu. İçsel doyumun ardından, bu duyguları ve düşünceleri ifade etme arzusuyla doluyum.

AYSA

Bugün hayata farklı uyandım, yataktan nasıl kalktığımı bilemedim. Sanki bir rüyadan uyanmış gibi bir anlık şaşkınlık içinde hemen kalkıp balkona çıktım. Havanın serinliğiyle karşılaşınca, üzerime siyah hırkamı aldım. Kendimi yüksek bir dağın tepesindeymiş gibi hissediyordum. Tüm dünya, ayaklarımın altında gibiydi. Gözlerimi kapatarak derin bir nefes aldım, bedenimi saran soğuk rüzgârı hissettim.

Soğuk rüzgâr, yalnızlığımı ve acılarımı daha da ağırlaştırıyordu. Sanki rüzgârın her esintisi, içimdeki hüznün ve karmaşayı daha da derinleştiriyordu. Balkonun korkuluklarından savruluyordum, bir tür içsel fırtına içinde. O an sert bir rüzgâr, bir anda bütün kapıları kapattı. Dışarıdaki sessizlik ve karmaşa, bir bütün oldu.

Kapalı kapıların ardında, kendimi biraz daha yalnız ve belirsiz bir durumda buldum. Gözlerimi açtığımda; dış dünyadan kopmuş, yalnızlığın derinliklerinde kaybolmuş bir şekilde buldum kendimi. Belki de bu an, bir değişimin ve yenilenmenin işaretiydi. Şimdi, yaşadıklarımı ve hissettiklerimi anlamak için daha fazla zamana ve düşünmeye ihtiyacım var.

İçeriye geçtim ve derin bir nefes alarak kendimi yenilemek için bir duş aldım. Suyun sıcaklığı, üzerimdeki yorgunlukları ve eski yükleri hafifletirken zihnimin bulutlarını da arındırıyordu. Suyun akışıyla birlikte, taze bir başlangıç yapmak için hazırlık yapıyordum. Duşun ardından, bu yenilenmiş hâlimle aynaya bak-

mak istedim. Aynanın yüzeyinde yansıyan görüntüm, yeni bir başlangıç için hazır olduğumu bana hatırlatıyordu.

Aynaya bakarken, yüzümdeki ifadeyi inceledim. Kendime soruyordum: “Mutluluk var mı? Eğer varsa, bu mutluluk gerçekten benim mi?” Düşüncelerim karmaşık bir hâl alırken yüzümdeki yansıma, kendimle bir tür hesaplaşma yapıyor gibiydi. Gözlerimdeki derinliklerle , bu anın gerçek anlamını ve mutluluğun benim için ne ifade ettiğini anlamaya çalışıyordum.

Gözlerim, geçmişin yüklerinden arınmış bir bakışla, yeni bir umut ve taze bir başlangıç arayışıyla parlıyordu. Yüzümde beliren hafif bir gülümseme, belki de bir tür huzurun ve memnuniyetin işaretiydi. Ancak bu mutluluğun, gerçekten içten gelen bir tatmin mi yoksa yüzeysel bir rahatlama mı olduğunu sorguluyordum.

Kendimle bu hesaplaşma, aynadaki yansıma karşı dürüst ve açık olmamı sağladı. İçsel dünyamda hissettiğim değişimlerin, dışarıya nasıl yansıdığına dikkat ettim. Mutluluk, bir anlık bir duygu olarak mı kalacak yoksa bu yeni başlangıçla birlikte daha kalıcı bir huzur ve tatmin duygusu mu getirecek, bunu anlamak istiyordum.

Bu süreçte kendimi keşfederken gerçek mutluluğun ve huzurun derinliklerinde olduğunu fark ettim. İçsel bir dönüşüm geçirdiğim bu dönemde, mutluluğun sadece dışsal faktörlerden değil, aynı zamanda bir uyum ve dengeden geldiğini anladım. Aynada gördüğüm yansıma, yalnızca fiziksel bir görüntü değil, aynı zamanda bir keşfin ve kişisel gelişimin de sembolüydü.

Dışarıya çıkmak için hazırlandım. Ayakkabılarımı giyip, adım adım merdivenlerden inmeye başladım. Asansörü kullanmamak istemedim. Merdivenleri, acele etmeden indim. Merdivenlerin her basamağı, zihnimin derinliklerinde bir yankı oluştu-

ruyor gibiydi. Bu basit hareket, kendimi daha hazırlıklı ve özgür hissetmeme yardımcı oluyordu.

Derin bir nefes aldım, soğuk havanın akciğerlerimi temizlemesini ve ruhumu canlandırmasını bekledim. Kapıyı açarken bir an için içeriye son bir bakış attı. Geride bıraktığım alanın güvenli ve tanıdık sınırları dışında, yeni bir dünyanın beni beklediğini hissettim. Kendimi dışarıya attım, dış dünyaya adım atmanın verdiği özgürlüğü ve belirsizliği hissettim.

Gözlerim dışarının genişliğine açıldı. Her şey taze, canlı ve keşfedilmeyi bekleyen birer detay gibi görünüyordu. Derin bir nefes alarak adımlarımı dışarıdaki bilinmeyene doğru attım. Bu an, içsel bir serinlik ve heyecanla birleşiyor, yeni bir başlangıç için hazır olma duygusunu getiriyordu.

Dışarısı bana sadece bir adım ötedeki dünyayı değil, aynı zamanda kendi yolculuğuma dair yeni bir kapı açıyordu. Şimdi, bu yeni dünyanın sunduğu olanakları keşfetmek ve değişimin bir parçası olarak kendimi bulmak için dışarıdayım.

Peki, beni bu kadar yoran neydi? Günler geçiyor, zaman sanki daha ağır akıyordu. Her saniye biraz daha yıpratıcı, her dakika daha yorucuydu. Ama her şeye rağmen iyileşiyordum. Ayakta kalmayı başardığım her gün, bir zaferdi. Nefes almak, yürümek bile bazen bir mucize gibiydi. Acılarım ise her daim yanı başımdaydı. Onlar, artık ben olmuştu. Onlarla bir bütün hâline gelmiştim. Kabullenmiştim belki de, çünkü kaçacak yerim yoktu. Zaman zaman anılarımın altında ezildiğimi hissediyordum. O karanlık anlarda insanın içini kemiren sessizlikler vardı; beni dibe çeken, içime doğru çökerten. Ama yine de hiçbir zaman vazgeçmedim. Kendimden, hayallerimden asla vazgeçmedim. Küçük de olsa, incecik bir yol olsa da önümde, o yolda yürümek

istiyordum. Hayaller kuruyordum; ufak da olsa, onları gerçekleştirebilme umudum vardı. Kendi içimde bir savaş veriyordum.

Düşüncelerim arasında savrulurken yüzüme düşen o ilk yağmur damlası, sanki tüm duygularımın dışı vurumuydu. O soğuk ıslaklık beni bir anda gerçek dünyaya çekti. Tükenmiş hissediyordum. İçimdeki boşluk, ruhumun derinliklerine kadar işleyen bir karanlık gibiydi. Kaldırımın kenarına çöktüm, artık daha fazla dayanamayacak gibiydim. İçimde biriktirdiğim her şey bir anda patladı. Ne zamandır sustuğum, içine attığım ne varsa o an dışarı çıktı.

“Yeter!” diye haykırdım. “Yeter artık! Duyun beni! Beni sessizliğe terk etmeyin! Bu sessizlik beni boğuyor. Sessizlikten korkuyorum. Çünkü o sessizlik, beni kendi yalnızlığımın içine hapsediyor. Yalnızlıktan korkuyorum. Bu yalnızlık, dipsiz bir kuyu gibi beni içine çekiyor. Geri dönülemez bir yere gitmekten korkuyorum. Canım yanıyor! Ruhum savruluyor, her darbede daha da kırılıyorum. Bedenim sanki taşlara çarpıyor, her darbe beni biraz daha parçalıyor. Parça parça kopuyorum. Gözlerim kararıyor, her şey silikleşiyor. Artık dayanacak gücüm kalmıyor.”

Bir an durup nefes aldım. Ama içimdeki fırtına dinmemişti. “Acılarım, meğer sen beni ne çok sevmişsin.” dedim içimden. “Hep yanımda, hep içimdeydin. Ama ben, senden çok yoruldu. Artık seni bedenimden, zihnimden, ruhumdan atmak istiyorum. Artık dayanamıyorum! Yeter, yeter! Bu yük çok ağır, bu savaş çok uzun sürdü. Yoruldu.”

Sözlerim havada yankılandı ama kimse duymadı. Cevapsız bir çığlık gibiydi. Yalnızlık ve sessizlik, yine tüm gerçekliğiyle etrafımı sardı. Ama içimde bir yerde, derinlerde bir umut vardı. Belki çok küçük bir ışık ama yine de yanıyordu. O ışık, hayatta kalmamı söylüyordu. Bana, “Henüz bitmedi, henüz pes etme.” di-

yordu. Ne kadar zorlu olursa olsun, içimdeki savaşı henüz pes etmeye hazır değildi. Yeter demek kolaydı ama o son adımı atmamak, o karanlığa teslim olmamak en zordu. Ve ben; hâlâ o son adımdan kaçıyor, hayata tutunmaya çalışıyordum. Her gün biraz daha kırık, biraz daha yaralı ama yine de yaşıyor, nefes alıyordum.

Bir anda etrafıma toplanan insanların seslenmesiyle gözlerimi açtım. Sesleri bulanık bir şekilde duydum. “İyi misiniz?” ve “Yardım ister misiniz?” gibi sorular soruyorlardı. Önümdeki belirsizlik, bir an için daldığım rüya gibi bir dünyanın parçasıydı ve bu an, beni gerçekliğe geri getirmişti.

Gözlerimi açarken çevremdeki insanların endişeli bakışlarını fark ettim. Onların içten ve samimi yardımlarını hissettim. Ama bu karışıklığın içinde, hâlâ kendimi ve düşüncelerimi derleyip toparlamak için zamana ihtiyacım vardı.

Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldım ve “Hayır, iyiyim” dedim. Sözlerimdeki güvenceyi ve huzuru hissederek onların yardım tekliflerini nazikçe reddettim. Bir süre daha onların gitmesini ve etrafımdan uzaklaşmalarını bekledim. Kendi alanımı yeniden kazanmam için kendime fırsat verdim.

Çevremdeki kalabalık yavaşça dağıldı ve sessizlik, tekrar hâkim oldu. Yalnız başıma düşüncelerime dönüp yaşadıklarımı sindirmek ve huzuru yeniden bulmak için özgürlüğe kavuştum. Dışarının genişliğinde, hem fiziksel hem de ruhsal bir boşluk bulmuştum ve bu boşluk, kendi yolculuğuma devam etme şansı sunuyordu.

Gözyaşlarımı sildikten sonra, titreyen ellerimle kendimi toparlamaya çalışarak ayağa kalktım. Soğuk kaldırımın üstüne basa basa yürümeye başladım ama her adımda zeminin sertliğini değil, adımlarımın sanki boşlukta kayıyormuş gibi olduğunu hisset-

tim. Bu hissiyat, içsel karmaşamla birleşerek beni daha da sarhoş bir hâle getirdi.

Başım dönüyordu, her hareketimde bir boşluk hissi vardı. Kendimi, bir uçurumun kenarında yürüyormuşum gibi her adımda dengemi kaybetme korkusuyla karşı karşıya buldum. Yürürken sanki her an bir adım daha atsam, bilinmeyen bir derinliğe düşeceğim gibi bir korku sarhoşluğuna kapıldım. Bu korku, adımlarımı ağırlaştırıyor ve her hareketimi daha da endişeli hâle getiriyordu.

Havada yağan yağmurun ıslaklığı, gözyaşlarımın akışını ya-vaşça gizliyor gibiydi. Yağmur damlaları, yüzümde birer ince çizgi gibi süzülerek gözyaşlarımın üzerine ekleniyordu. Yağmurun serinliği, hem dışsal bir soğukluk hem de içsel bir hüznle birleşerek duygusal yükümü daha da ağırlaştırıyordu. Her damla, hem yağmurun hem de gözyaşlarımın bir yansıması gibiydi.

Şehirdeki kalabalığın ve yağmurun yarattığı sessizlik arasında, kendimi bir tür yalnızlık ve savunmasızlık içinde buldum. Her adımda, etrafımda beliren sular, hem fiziksel hem de duygusal olarak kayıp bir zeminde yürüdüğümü hissettiriyordu. Adımlarım, kendimi yeniden toparlama çabasıyla ve huzursuzluğumu yatıştırma isteğiyle karışıyordu.

Bu an, yalnızca fiziksel değil, aynı zamanda duygusal bir mücadele de içeriyordu. Yağmurun serinliği ve kaldırımın soğukluğu, fırtınamı ve duygusal boşluğumu dışa vuruyordu. Her adımda dengeyi yeniden bulma çabası, ruhumun huzurumu sağlama isteğiyle birleşiyor ve bu belirsiz yolculukta, kendimi yeniden toparlamaya çalışıyordum.

Soluklanabileceğim bir yerlere oturmalydım. Biraz kendimi toparlamam lazımdı, bu yolculuğumu bitirmem lazımdı.